

Paa Natteogtet.

Efter „Aagdommens Sen.“

Enen faldt tæt og blød. Længs Jernbanelinien nær ved Stationen blinkede de matte Lamper i de hvilede Sneflokte. En bred Lysstråle faldt ud fra Banevogterens Vindue. Ellers laa alle Huse i „Valley Junction“ og sov i Mørket — alle saa nær som et.

Gennem Vinduet paa et lidet Hus omtrent 200 Fod fra Stationen saaes et haagt Lys. Inde i Huset sad en ung Kvinde ved Sengen og læste i en Bogen. I Sengen laa en Mand omtrent 30 Aar gammel.

De lignede ikke de andre Følk i Byen, disse to. Manden var høj og stærkbygget og Mønstrestrækkene vidnede om Dannelses og stor Forsind. Den unge Kvinde var Træt var endnu mere slaaende. Hun var fjælden smul, med blaa Øjne og en Nidom af lyst Haar.

„Hvad tænker du paa, min søster?“ spurgte hun i en opmuntrende Tone. „Paa dig,“ svarede han alvorligt. „Jeg sammenligner Livet her med Livet i dit eget Hjem, for vi blev gift; og jeg undres over, hvorledes du kan være tilfreds med Forandringen.“

„Ikke tilfreds, men lykkelig,“ svarede hun, idet hun strøg hans Haar fra Panden. „Men det er sandt: Doktorren sagde, at jeg ikke maatte lade blive bevarget over nogen Ting, saa vi skal ikke tale mere om, hvorledes vi har det. Kun dette maa jeg sige til dig, Ven, jeg er sikker paa, at Fader vil tilgive os engang. Han er saa god. Gud ham bare Tid. En skønne Dag vil du glemme din Stolthed og lade mig skrive til ham, og saa vil han svare: „Kom hjem mine Børn og modtag min Tilgivelse.“ Men enten det saa gaar saa eller saa, saa vil jeg hellere leve i dette lille Duebur og tør med dig i Lokomotivet, naar det er godt Vejr, end være Herferinde i det bedste Palads, Fader kunde bygge.“

En Stund sad de begge stille. Saa blev Tavseden afbrudt af et Lokomotivs fjerne Røben. Det var næsten overbøvet af den hylende Vind. Sylvia saa paa Klotten.

„Det er Overland,“ sagde hun. „Det er tre Minutter for sen. Vinden skaar det kemt i Ansigtet. Den Dag vil nok tomme, da du kommer til at gøre dette Tog, derom du bare vil, og da skal jeg blive den stæfeste pige i Verden.“

De littede i Tavseden til Varmen af Toget, som nærmede sig. Men istedetfor at høre det bruse forbi, med en Ramlen og Drønen saa Jorden skælve, blev de forbausede ved at høre det lagte og efter megen Hvilen og Piben standse, medens Pumpen bankede som et stort fortæret Hjerter. Ved dette uventede Tilfælde fikrede Manden med et forbauset Blik paa sin Hustru. Hun løb hen til Vinduet og trak Garbinet til Side. Hun havde vendt sig mod Sengen igen, uden at saa nogen Forklaring, da der hørtes en klar Bantten paa Døren. Sylvia sprang til Døren og aabnede den. Der stod tre Mand. Den ene var Banevogteren ved Stationen.

„Mrs. Fox,“ sagde han hurtigt, „dette er Superintendenten Mr. —“

„Mit Navn er Howard,“ sagde Embudsmanden uden Ceremonier og traadte frem. „Vi har haft et Uheld. Vor Lokomotivfører fik Slagtilfælde femten Mil herfra, og jeg maa saa Deres Mand til at føre Toget videre. Jeg ved han er syg, men —“

„Men han er for syg til endog at løfte Hovedet fra Puden,“ raabte Sylvia.

„Hvad er paa Færd?“ raabte Fox fra Sengen.

Der blev med eet stille udenfor. Saa gik de alle ind uden at sige et Ord. Superintendenten tog til Orde, før Sylvia fik sagt noget: „Mr. Fox, jeg holder ikke af at lade en syg Mand staa op af Sengen og føre et Tog, men her skaar vi fast uden nogen Hæser, og hvert Minut taber Kompagniet et Tusind Dollars. Derfor De kan føre Toget til Stockton, vil det være det bedste to Times Arbejde, De nogen Sinde har gjort. Jeg skal give Dem fem Hundrede Dollars.“

Fox havde rejst sig op og støttet sig til sin Albu, men faldt nu tilbage paa Puden aldeles udmattet. Et Øjeblik efter sad han atter op. „Jeg kan ikke gøre det, Mr. Howard; jeg er allerede for syg!“ raabte han bittert. „Derfor det ikke var en Umulighed — var jeg bare ikke for gammel til at holde Hovedet oppe —“

Han skandede pludselig og pressede Haanden mod Panden. Derpaa saa

han hvaft paa sin Hustru. De andre Mand fulgte hans Blik og troede, at han var i Bilde. Men Sylvia blev med eet hvid og lænede sig mod Bægen for ikke at falde om. Hun havde fattet sin Mand's Mening.

„Hun vil føre Toget,“ raabte Fox i et. „Hun vil føre det tragt. Hun tender til et Lokomotiv ligesaa godt som jeg og hver Tomme af Linien. Sylvia, du maa gaa. Det er din Pligt.“

Superintendenten blev næsten lamslaaet af dette Forslag. Han kastede et Blik paa den unge Kvinde. Hun stirrede paa sin Mand med store Øjne, hendes Blyst havde sig og fant som i stærk Vølgegang og røde Flammer stod over hendes for saa høide Kinder. Men endog i dette kritiske Øjeblik, da hendes Hjerter bankede, saa hun kunde høre det, var der noget saa fast og bestemt i hendes Blik, at Superintendenten lagde Mærke til det og traadte nærmere.

Sylvia vendte sig hurtigt mod ham. „Jeg vil gøre det,“ sagde hun i en lav, men fast Stemme. „Men nogen maa blive hos ham.“

„Det vil denne unge Mand her gøre,“ sagde Mr. Howard muntert og vendte sig mod Banevogteren.

Hvad Tvivl Superintendenten end havde haft angaaende den nye Lokomotivførers Mod og Digtighed forsvandt den ganske, da Sylvia kom tilbage fra et Sideværelse efter nogle Sekunders Fraværelse. Et uroligt Mod lyske fra hendes smukke Træt og alle hendes Bevægelser bar Præg af, at hun søgte Ansøret og paa samme Tid havde Tro paa sig selv. Sin Mand's Hat havde hun trukket nedover sit lytte Haar. Hun havde især sig en sort Kjole, og da hun kom ind, tilknappede hun roligt sin Trøje. Uden noget Ophold gik hun hen til Sengen og tog sin Mand farvel.

„Var en tæt pige,“ sagde han opmuntrende, samt Stemmen skald. „Du maa tørre fem og halvfreds Mil i Timen eller endnu mere. Men saa har du ogsaa en Maskine, som du kan gøre det med. Lad det gaa med fuld Fart, hvor det gaar nedover undtagen ved „Four Mile Creek“ — vær ikke bange. Farvel — Gud være dig.“

Da Sylvia stod ved Siden af det store Lokomotiv — sammenlignet med hvilket hendes Mand's tun var et Legetøj — og kastede et Blik paa Toget med Potts, Express og Covevoque — med sin kostbare Pragt, var hun nær ved at tabe Modet. Den store Dampfedel havde sig op som et strækligt Ulygre og Dampen søfede fra Toppen, som om dette store Dyr var vredt og forbitret over dette uforarlige Ophold, og var begærlig efter at suse af Sted paa Vindens Vinger, drøde sig Bane gennem den tubende Sneform, og vælte de sovende Dale og Høje med hundrede Torben og vældige Hyl.

„De er en modig lille Kvinde,“ sagde Superintendenten til hende. „Lad ikke Fattningen — men lad det bare gaa. Hvert Minut De indhenter betyder Penge for Kompagniet, og man vil ikke glemme Dem. For Resten,“ sagde han lidt fortrolig, „vi har en stor Kasse om Bord, og jeg vil vise ham, at en lille Ting som dette ikke hindrer os stort. Dersom De bringer os til Stockton til rette Tid, skal jeg lægge fem hundrede Dollars til. Kom ihu det!“ Dermed løfede han hende op paa den lille Pladform.

Fyrerbøden — en ung Jærlender — fikrede paa Sylvia, som om hun var et Spøgelse. Hun gjorde engen Forklaringer, men travlede op paa det høje Sæde. Haanden skald lidt, da hun lagde den paa den lille Stang, hoormed Toget sættes i Bevægelse. Der gik en Rysten gennem den store Jernhest, og den ligesom strammede sig til det vilde Løb. Ulyst og næsten ubemærket gled den frem, udføste et vældigt Puust, et til og et til, hurtigere og hurtigere, fortære og fortære, indtil dens Klædbedret var tabt i en uafbrudt Føs af Damp. „Overland“ var atter under Vej.

Lokomotivet svarede paa Sylbias Berøring, som var den begavet med menneskelig Forstand og Hølle. Hun saa paa Timetabellen. De var 12 Minutter forsinket. De type Mil mellem Valley Junction og Crafton var over en aaben Slette. Sylvia tænkte hun skulde benytte sig af denne Fordel og paa samme Tid vænne sig til den ubante Hurtighed. Hun fatte fuld Fart paa. Den store Maskine løb gennem den sorte Nat som en hen-

nende Torbentile fra en bred Gud. Det store Signallys foran kunde neppe trænge mere end halvtreds Fod gennem Mørket, og foran laa Ratten som et gaubende Svælg. Sylvia luftede Øjnene og had, at ingen ulystelig Stabning — Menneste eller Dyr — maatte den Nat vandre mellem Stinnerne.

Fyrerbøden vogtede ligesaa trofast sit Hverd som en Doktor passer paa en feberfyg Patient. Snart var Døren til Jydetel lukket, snart paa vid Gab; nu blev den lukket for atter at aabnes; thi Ulyst streg uafbrudt paa Kul.

Sylvia arbejdede saa at sige haand i haand med Fyrerbøden. Et Lokomotiv er lig en Hest, hvis Fart afhænger af dens Høfter. Til sammen slappede, lofede, truede og pistede de dette Ulygre paa Hjul, til det anstregte hver Nerde og styrkede gennem Ratten hurtigere og hurtigere. Da de pilte forbi Crafton, neppe fjnlig i Snefog, var de endnu 10 Minutter forsinket. Det var nødvendigt at trofde selve Døden i de stærke Svigninger og nedad de lange Stigninger, som laa foran dem, og trofde den, det vilde hun.

Sneen klæbde sig til Vinduet, saa Sylvia ikke kunde se. Det gjorde tun ringe Forstel; thi hendes Liv og alle andres Liv var i højere Hænder end hendes, og hun den afseendes Øje kunde se den Nat. Et andet Tog foran, en nedfaldende Klippe eller et Tra — et vældigt Brag og Lokomotivet vilde knuse hendes svage Legeme, og alle de prægtige Bøgne, nu saa fulde af Varme, Lys og Hygge, vilde pludselig forvandles til en formlos Masse. Sylvia aabnede forfjættigt Døren og holdt den fast mod Stormen mens hun strøg Sneen af Vinduet.

Paa samme Tid lagde hun Mærke til, at Signallyset brandte mat.

„Signallyset er dækket af Sne!“ raabte hun til Fyrerbøden.

Den unge Mand trak straks Huen længere nedover Ørene og aabnede Døren. Ved det første Tag af den voldsomme Blyst lufkede han Øjnene og holdt Vejret. Saa tog han „Livet i sine Hænder“, tråd langs det smalle, glatte Sidebord paa det dirrende Lokomotiv, fandt Vej fremad og fejede Sneen af Glasfset. Sylvia ventede med tilbagestrængt Mande, indtil han kom tilbage.

„Mere Jyd,“ sagde hun, da hun saa, at Dampen havde mindfket.

Da de blinde Lys fra Gabelamperne i Byen Ranchville kom tilhine, aabnede Sylvia Signallyset, men intet højt Hvin hørtes den Nat; thi Vindens lafede sig som en Rødvul på Lyden fra Signallyset og kvalet den med det samme.

De havde nu tilbagelagt en Tre-diedel af Vegen; men endnu var „Overland“ 10 Minutter forsinket. Det saa ud til, at ingen menneskelig Magt kunde indhente denne Tid. De nærmede sig nu en Strækning, hvor Vindien var saa troget som Vegen efter en lang Slange. Lokomotivet traadte sig fra Side til Side, og to Gange var Sylvia næsten ryltet fra sit Sæde. Hjulene skar og huggede i Stinnerne ved hver Sving, sga de streg af Smerter.

Men hun turde ikke mindte paa Farten. Der løb et Raab i hendes Øren: „Frem! frem! frem!“

Toget bruste ind til Carbondale, og Sylvia kunde se det staaende Tog staa og vente paa et Sidespor. Roubtør og Lokomotivfører var distnot fortaget over, at „Overland“ var forsinket. For første Gang løb Sylvia en fygelig Nærheds til saa Overhaand hos sig. Sæt at Vegen ikke var ledet af og at de skulde styrte ind paa et Sidespor? Hun vidste, at den var ledet af; men denne Mulighed stod levende for hende. Hun holdt Vejret og lufkede Øjnene, da de bruste hen mod det andet Tog; og da Lokomotivet gjorde et stærkt Ryl, sad Hjertertende i Halsen. Disse angstfulde Øjeblikke varede dog ikke længe, og snart var de ube paa den aabne Slette.

Da de skulde opad den sidste Balle, forekom det Sylvia som om Lokomotivet havde tabt al sin Kraft og Jver. Men Farten var sin sagtere i Mod-sætning til, hvad den havde været. I Grunden var den forferdelig, og Jernhesten havde aldrig gjort det bedre end just nu. Endelig naaede de Højletten, og de næste fyrretyve Mil — som klæbdes paa mindre end tredie Minutter — pilede de let og lyst over Snetæppet.

Til sin Skuffelse lagde Sylvia

Mærke til, at de var endnu otte Minutter forsinket. De nærmede sig nu en lang nedbagaende Strækning, 12 Mil lang, som førte ned mod et vældigt, flet Dalsfæ. Sylvia gjorde en fortvilet Beslutning. Det var nedad denne Strækning, hendes Mand havde sagt, hun ikke maatte lade det gaa for fuld Fart.

„Jeg laber det gaa!“ raabte hun til Fyrerbøden; men han svarede ikke; maatte han ikke herte hende. Høle Ansøret laa paa hende alene. Det tunge Lokomotiv høiede Hovedet som en rafenende Ofte i et Angreb, og det lange Tog sløj nedover den bratte Strækning som en bevinget Drage. Det forkom Sylvia, som om hun „sød nedad, nedad — lybløst, angst og hjælpeløs.“

Hun havde nu ikke Rede paa, hvor rask det gik. Hun troede det maatte være to Mil i Minuttet. Tankten om, at hendes lille Haand kunde stanse denne frøgtelige Flygt, syntes vidt og latterlig. Al denne dødelige Angst virkede lagumende; hendes Muffler slappedes, hun lufkede Øjnene og smilede med Dødsforagt ved Tankten paa at den Tid, som de sovende Passagerer havde til hende.

Hun blev vovsomt vækset fra denne Slappelse, da Toget som til en stærk Bøjning omtrent midtvejs i Strækningen. Lokomotivet kastede sig til Siden som et forkræmt Dyr og skald i alle Lemmer. Hjulene skar i Stinnerne og hvinede, Bøgnene slingrede og bragede, og Jorden rystede. Et Øjeblik troede den stræklænge Pige, at et Hjul var renet af, eller at Lokomotivet havde hoppet af Stinnerne. Den forferdelige Fart havde løst dem fra Stinnerne, men inden nogle Sekunder havde det reitet paa sig — stent høert Sekund mente 150 Fod. Men dets prægtige Ligevegt var tabt. Lokomotivet rullede og lafede sig frem og tilbage, løftedes og faldt som et Stib i oprørt Hav. Den store Hjelde satte i Bevægelse og dens sørgelige To-ner løb mod Klokkestang i en Begravner løb som Klokkestang til en Begravelse.

Den unge Fyrerbøden, som indtil denne Tid havde holdt sig koldblodig, sprang pludselig ned aldeles ligbleg i Ansigtet.

„Det kan hoppe af Stinnerne!“ skreg han.

Men lige saa snart aenbandt han sin Fattning, sprang tilbage til sin Plads, Ramrød i Kinderne.

„Gaar det for rask?“ raabte Sylvia.

„Nej, ikke naar vi er forsinket,“ raabte han tilføje med paataget Røklighed.

Da de atter kom paa den jævne Grund, blev Lokomotivet roligere; men mange var de Mil, der tilbage-lagdes, før det Momentum, som de vandt nedad den farlige Strækning, blev tabt. Saa snart de havde faret torbne over den lange Bro, 20 Mil fra Stockton, raabte Fyrerbøden glad: „Just paa Tiden!“

Hans Ord kom til Sylbias Øren svagt og fjært, som hun sad berstemt og buggede, overspændt og joimmet. Imidlertid sad en Del Mand i Superintendentens Privatvogn — den sidste i Rækken. Den ene af dem var den store „Rakke“, som var omtalt til Sylvia — han var Præsident af et andet stort Jernbanekomagni. Han var en stor Mand, med tykt, høidt Haar, og stent Ansigtet var venligt, vidnede høert Træt om den ubøjelige Vilje, som havde løst ham fra en almindelig Jernbanearbejder at være og sat ham i Præsidentstolen for et stort Jernbanekomagni.

Mr. Howard fortalte disse Mand, hvorledes han havde faaet en ny Lokomotivfører. Men da han var bange for at gøre dem urolig, udelod han det mest opsigtsvækkende i hele Fortællingen; nemlig, at den nye Fører var en Kvinde. Han var en Mand, som ikke tog det saa nøje med en Rødvul, og uden Blussel fortalte han saa dramaligt som han kunde, at den syge Mand havde faaet op af sin Seng for at føre Toget.

Mr. Standford, den høje Gæst, lyttede stille, til Howard var færdig.

„Mr. Howard,“ sagde han smilende, „du er en hjerteløs Krabat!“ men da Howard paahod, at det var det eneste, som kunde gøres, bemærkede Præsidenten: „Hvis det havde været paa min Linie, skulde hellere Toget blive staaende hele Natten, før jeg vilde drage en syg Mand fra sin Seng.“

„Ja, vi ved godt om, hoormange Tog som faar Lov til at blive staaende

hele Natten paa deres Linie,“ svarede Howard leende. „Kan du huske Historien om den unge Lokomotivfører, som tråd ud af Bragstykterne efter en Jernbaneulykke med en brækket Arm, og fik op paa et andet Lokomotiv og førte Toget til sit Bestemmelsessted?“ spurgte han med en betydningsfuld Mine.

„Jeg var ung dengang og arbejdede for Vre, og ingen Superintendent ordrede mig til at gøre det; ellers havde jeg nægtet det,“ svarede Standford smilende. Lidt efter tilføje han mere alvorlig:

„Disse Lokomotivførere er nogle lærte Fyre, og jeg tænker undertiden, at vi ikke altid paastønner dem.“

„Ja, denne skal blive paastønnet,“ sagde Mr. Howard varmt.

Den ene efter den anden lagde sig til at søde. Mr. Howard stod op og saa paa Klotten. Da han vendte sig og gik fremover, blev hans Ansigt mere alvorligt. Tre Vogne længer fremme maatte han Roubtøren, som ogsaa syntes nervøs. De talte sammen nogle Minutter. Toget var netop nu ved at svinge sig som en Svøbe mellem Tallahula Bakkerne, og de to Mænd havde vaanklægt for at tunne staa paa Fædderne.

„Rakst, men ikke for rask,“ bemærkede Mr. Howard halvt spørgende.

„Ma, ikke hvad jeg vilde kalde farligt,“ svarede Roubtøren.

„Strækkeligt i Lokomotivet?“

„Strækkeligt,“ var det forte Svar. Da Mr. Howard kom tilbage, fandt han, at Mr. Standford fremdeles sad oppe og røg. Mr. Standford vindte til ham, at han skulde komme og sidde ved hans Side.

„Mr. Howard,“ sagde han: „jeg kan ikke saa denne Lokomotivfører ud af mine Tankter. Tilfæa nu for mig, at du har ikke faaldt af Overdrivelse i din Væksrivelse.“

Mr. Howard lo, som om han vidste et Par Ting, om han bare vilde fortælle. „Well, paa en Maade gjorde det jeg, men paa en anden Maade var Væksrivelsen altsor svag. Standford, jeg har den bedste Jernbanehistorie for Kvæfere, som man har læst paa mange Aar. Og det bedste er, at det er sandt som Dagen.“

„Ud med Historien,“ sagde Standford smilende.

„Well, Tingen var den, at Mr. Fox var en meget syg Mand — altsor fyg til at holde Hovedet fra Puden.“ Han standse pludselig, da Standford havde vendt sig mod ham og fikrede stærkt paa ham.

„Var det Fox, du sagde?“ spurgte Standford. „Hvad var hans første Navn?“

„Jeg ved ikke. Han er høj, har mørkt Haar og Øjne. Ser meget forstandig ud. Ved du noget om ham? Han er en ny Mand i vor Tjeneste.“

Den ældre Mand's Fingre skald, da han tnefede Aften fra sin Cigar. „Nej, jeg ved ikke, om jeg kender ham,“ sagde han i en tilfbungnet Tone. „Dersom han er den Mand, jeg tænker paa, er han „all right“. Fortsæt.“

„Har han nogen Sinde arbejdet i eders Kompagni?“

„Ja, men det har intet at gøre med denne Sag. Vær fortsæt,“ svarede Standford utaalsmodigt.

Howard saa forundret paa sin Råmmerat og fortsatte: „Han var altsor fyg til at staa op. Men det ser ud til, at hans Hustru har fulgt med ham og en stor Mand, med tykt, høidt Haar, og stent Ansigtet var venligt, vidnede høert Træt om den ubøjelige Vilje, som havde løst ham fra en almindelig Jernbanearbejder at være og sat ham i Præsidentstolen for et stort Jernbanekomagni.“

lyngede sig hjælpeløs til Howards Haand, og Laarene strømmede ned over hans Kinder. Da de naaede Dalsbunden og Faren var overfkaet, tog Præsidenten frem sit Lommetørklæde og trørede store Sveddræber bort fra sin Pande. Den forhenværende Lokomotivfører vidste, hvilken Angst hans Barn havde gennemgaet.

Telegrafisten i Valley Junction havde telegraferet hele Historien til Stockton, og da „Overland“ bruste op mod Stationen, 20 Sekunder før Tiden, kl. 1.07 om Natten, var der en hel Flok af Passagerer, som ventede paa andre Tog, og som nu strammede ned mod Lokomotivet. Da Sylvia traad frem paa den lille Pladform, brød Mændene ud i høje Bifalsbræud. Den gamle Fører, som nu skulde tage hendes Plads, traadte frem og løfede hende ned. Hun var ved at falde om af Træthed og af denne Rysten. Da saa hun to Mænd bane sig Vej gennem Flokken. Den ene var Mr. Howard, og den anden — hun for sammen, fikrede igen — hendes Fader!

Da Præsident Standford sluttede sin Datter i sine Arme, kunde hun ikke holde sig længere. Hun lagde sit trætte Hoved paa hans Studer og med Armene om hans Hals brast hun i Graad og hulkede: „D Fader, kald mig atter igen din lille rødhaarede Pige!“

„Lad det være,“ sagde han, „jeg kan ikke saa denne Lokomotivfører ud af mine Tankter. Tilfæa nu for mig, at du har ikke faaldt af Overdrivelse i din Væksrivelse.“

Mr. Howard lo, som om han vidste et Par Ting, om han bare vilde fortælle. „Well, paa en Maade gjorde det jeg, men paa en anden Maade var Væksrivelsen altsor svag. Standford, jeg har den bedste Jernbanehistorie for Kvæfere, som man har læst paa mange Aar. Og det bedste er, at det er sandt som Dagen.“

„Ud med Historien,“ sagde Standford smilende.

„Well, Tingen var den, at Mr. Fox var en meget syg Mand — altsor fyg til at holde Hovedet fra Puden.“ Han standse pludselig, da Standford havde vendt sig mod ham og fikrede stærkt paa ham.

„Var det Fox, du sagde?“ spurgte Standford. „Hvad var hans første Navn?“

„Jeg ved ikke. Han er høj, har mørkt Haar og Øjne. Ser meget forstandig ud. Ved du noget om ham? Han er en ny Mand i vor Tjeneste.“

Den ældre Mand's Fingre skald, da han tnefede Aften fra sin Cigar. „Nej, jeg ved ikke, om jeg kender ham,“ sagde han i en tilfbungnet Tone. „Dersom han er den Mand, jeg tænker paa, er han „all right“. Fortsæt.“

„Har han nogen Sinde arbejdet i eders Kompagni?“

„Ja, men det har intet at gøre med denne Sag. Vær fortsæt,“ svarede Standford utaalsmodigt.

Howard saa forundret paa sin Råmmerat og fortsatte: „Han var altsor fyg til at staa op. Men det ser ud til, at hans Hustru har fulgt med ham og en stor Mand, med tykt, høidt Haar, og stent Ansigtet var venligt, vidnede høert Træt om den ubøjelige Vilje, som havde løst ham fra en almindelig Jernbanearbejder at være og sat ham i Præsidentstolen for et stort Jernbanekomagni.“

lyngede sig hjælpeløs til Howards Haand, og Laarene strømmede ned over hans Kinder. Da de naaede Dalsbunden og Faren var overfkaet, tog Præsidenten frem sit Lommetørklæde og trørede store Sveddræber bort fra sin Pande. Den forhenværende Lokomotivfører vidste, hvilken Angst hans Barn havde gennemgaet.

Telegrafisten i Valley Junction havde telegraferet hele Historien til Stockton, og da „Overland“ bruste op mod Stationen, 20 Sekunder før Tiden, kl. 1.07 om Natten, var der en hel Flok af Passagerer, som ventede paa andre Tog, og som nu strammede ned mod Lokomotivet. Da Sylvia traad frem paa den lille Pladform, brød Mændene ud i høje Bifalsbræud. Den gamle Fører, som nu skulde tage hendes Plads, traadte frem og løfede hende ned. Hun var ved at falde om af Træthed og af denne Rysten. Da saa hun to Mænd bane sig Vej gennem Flokken. Den ene var Mr. Howard, og den anden — hun for sammen, fikrede igen — hendes Fader!

Da Præsident Standford sluttede sin Datter i sine Arme, kunde hun ikke holde sig længere. Hun lagde sit trætte Hoved paa hans Studer og med Armene om hans Hals brast hun i Graad og hulkede: „D Fader, kald mig atter igen din lille rødhaarede Pige!“

„Lad det være,“ sagde han, „jeg kan ikke saa denne Lokomotivfører ud af mine Tankter. Tilfæa nu for mig, at du har ikke faaldt af Overdrivelse i din Væksrivelse.“

Mr. Howard lo, som om han vidste et Par Ting, om han bare vilde fortælle. „Well, paa en Maade gjorde det jeg, men paa en anden Maade var Væksrivelsen altsor svag. Standford, jeg har den bedste Jernbanehistorie for Kvæfere, som man har læst paa mange Aar. Og det bedste er, at det er sandt som Dagen.“

„Ud med Historien,“ sagde Standford smilende.

„Well, Tingen var den, at Mr. Fox var en meget syg Mand — altsor fyg til at holde Hovedet fra Puden.“ Han standse pludselig, da Standford havde vendt sig mod ham og fikrede stærkt paa ham.

„Var det Fox, du sagde?“ spurgte Standford. „Hvad var hans første Navn?“

„Jeg ved ikke. Han er høj, har mørkt Haar og Øjne. Ser meget forstandig ud. Ved du noget om ham? Han er en ny Mand i vor Tjeneste.“

Den ældre Mand's Fingre skald, da han tnefede Aften fra sin Cigar. „Nej, jeg ved ikke, om jeg kender ham,“ sagde han i en tilfbungnet Tone. „Dersom han er den Mand, jeg tænker paa, er han „all right“. Fortsæt.“

„Har han nogen Sinde arbejdet i eders Kompagni?“

„Ja, men det har intet at gøre med denne Sag. Vær fortsæt,“ svarede Standford utaalsmodigt.

Howard saa forundret paa sin Råmmerat og fortsatte: „Han var altsor fyg til at staa op. Men det ser ud til, at hans Hustru har fulgt med ham og en stor Mand, med tykt, høidt Haar, og stent Ansigtet var venligt, vidnede høert Træt om den ubøjelige Vilje, som havde løst ham fra en almindelig Jernbanearbejder at være og sat ham i Præsidentstolen for et stort Jernbanekomagni.“

lyngede sig hjælpeløs til Howards Haand, og Laarene strømmede ned over hans Kinder. Da de naaede Dalsbunden og Faren var overfkaet, tog Præsidenten frem sit Lommetørklæde og trørede store Sveddræber bort fra sin Pande. Den forhenværende Lokomotivfører vidste, hvilken Angst hans Barn havde gennemgaet.

Telegrafisten i Valley Junction havde telegraferet hele Historien til Stockton, og da „Overland“ bruste op mod Stationen, 20 Sekunder før Tiden, kl. 1.07 om Natten, var der en hel Flok af Passagerer, som ventede paa andre Tog, og som nu strammede ned mod Lokomotivet. Da Sylvia traad frem paa den lille Pladform, brød Mændene ud i høje Bifalsbræud. Den gamle Fører, som nu skulde tage hendes Plads, traadte frem og løfede hende ned. Hun var ved at falde om af Træthed og af denne Rysten. Da saa hun to Mænd bane sig Vej gennem Flokken. Den ene var Mr. Howard, og den anden — hun for sammen, fikrede igen — hendes Fader!

Da Præsident Standford sluttede sin Datter i sine Arme, kunde hun ikke holde sig længere. Hun lagde sit trætte Hoved paa hans Studer og med Armene om hans Hals brast hun i Graad og hulkede: „D Fader, kald mig atter igen din lille rødhaarede Pige!“

„Lad det være,“ sagde han, „jeg kan ikke saa denne Lokomotivfører ud af mine Tankter. Tilfæa nu for mig, at du har ikke faaldt af Overdrivelse i din Væksrivelse.“

Mr. Howard lo, som om han vidste et Par Ting, om han bare vilde fortælle. „Well, paa en Maade gjorde det jeg, men paa en anden Maade var Væksrivelsen altsor svag. Standford, jeg har den bedste Jernbanehistorie for Kvæfere, som man har læst paa mange Aar. Og det bedste er, at det er sandt som Dagen.“

„Ud med Historien,“ sagde Standford smilende.

„Well, Tingen var den, at Mr. Fox var en meget syg Mand — altsor fyg til at holde Hovedet fra Puden.“ Han standse pludselig, da Standford havde vendt sig mod ham og fikrede stærkt paa ham.

„Var det Fox, du sagde?“ spurgte Standford. „Hvad var hans første Navn?“

„Jeg ved ikke. Han er høj, har mørkt Haar og Øjne. Ser meget forstandig ud. Ved du noget om ham? Han er en ny Mand i vor Tjeneste.“

Den ældre Mand's Fingre skald, da han tnefede Aften fra sin Cigar. „Nej, jeg ved ikke, om jeg kender ham,“ sagde han i en tilfbungnet Tone. „Dersom han er den Mand, jeg tænker paa, er han „all right“. Fortsæt.“

„Har han nogen Sinde arbejdet i eders Kompagni?“

„Ja, men det har intet at gøre med denne Sag. Vær fortsæt,“ svarede Standford utaalsmodigt.

Howard saa forundret p